

Arrest

nr. 233 380 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 september 2019 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) voor het volgen van hogere studies in België.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is geboren in 1985 en verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoeker dient op 30 januari 2013 bij de Belgische ambassade in Abuja, Nigeria, een eerste aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) om hogere studies te volgen in België. Op 25 februari 2013 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd.

1.3. Verzoeker dient op 25 juli 2013 bij de Belgische ambassade in Abuja, Nigeria, een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) om hogere studies te volgen in België. Op 16 oktober 2013 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd, op basis van de volgende motieven:

“De betrokkene levert niet het bewijs dat de opleiding in Master of arts in International politics bij de CERIS die hij in België wenst te volgen, de voortzetting is van zijn vroegere studie of aansluit op zijn beroepsactiviteit. Na een "Bachelor in de sociale wetenschappen" te hebben behaald in 2007-2008, levert hij niet het bewijs dat hij vervolgens een hogere studie heeft aangevat of een beroepsactiviteit heeft uitgeoefend waarvoor de voorgenomen opleiding respectievelijk een voortzetting of een aanvulling zou zijn. De hervatting van een opleiding wordt geenszins verantwoord.

Bij het indienen van zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies heeft betrokkene een vragenlijst ingevuld (gedeeltelijk) waarin hij gevraagd werd zijn studieloopbaan te schetsen, het verband te leggen met de beoogde studies in België en zijn motivatie uit te leggen om deze opleiding te volgen door de professionele vooruitzichten aan te geven. Uit de onduidelijke, incoherente of niet terzake doende antwoorden op verschillende vragen, blijkt dat de student zich niet met de vereiste ernst heeft geïnformeerd omtrent de beoogde opleiding, hetgeen men toch verwacht van een buitenlandse student die beslist om dure studies aan te vatten in Europa.

Bijgevolg bestaan er twijfels betreffende het werkelijke doel van zijn verblijf, met name het volgen van studies in het hoger onderwijs in België met het doel Nigeria te laten profiteren van zijn intellectuele en professionele verworvenheden, en vormen zij een geheel van aanwijzingen van een poging tot misbruik van de visumprocedure voor studies voor migratiedoeleinden.”

1.4. Op 8 juli 2019 dient verzoeker bij de Belgische ambassade in Abuja, Nigeria, een derde aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) om hogere studies te volgen in België. De gemachtigde van de bevoegde minister weigert op 24 september 2019 de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan niet in het bezit gesteld worden van een D-visum omwille van de volgende redenen: uit de vragenlijst voor studenten gevoegd bij de visumaanvraag blijkt dat betrokkene op de motiveringsvraag (waarom wil hij deze specifieke studie aanvatten), de vraag naar het verband tussen de reeds afgelegde studies en de toekomstige studie en de vraag naar het programma van de toekomstige studie slechts zeer vage, algemene en nietszeggende antwoorden geeft. Er is geen enkel concreet en gericht antwoord. Daarenboven worden een aantal vragen omtrent professionele planning voor de toekomst en overzicht van het studieprogramma niet beantwoord. Betrokkene is duidelijk niet voorbereid op de aan te vatten studies. Het is duidelijk dat hij de procedure op basis van studies wil gebruiken voor andere migratiedoeleinden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Dat de aanvraag onterecht geweigerd werd en bovendien alle beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Verzoeker wenst dit verder te verduidelijken.

Als eerste schendt men het rechtzekerheidsbeginsel !

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

De bestreden beslissing is niet gehandtekend door de attaché zodat niet kan nagegaan worden of deze wel degelijk door deze persoon genomen werden en in zijn hoedanigheid.

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing genomen werd door de attaché.

De beslissing bevat geen handtekening, noch een naam van de betrokken attaché die de beslissing zou genomen hebben! Er kan in deze omstandigheid dan ook niet nagegaan worden of de beslissing al dan niet genomen werd door de bevoegde persoon.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing, zonder handtekening of naam, garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen de naam van de betrokken persoon bevat alsook dat deze gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening/naam er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden. Verzoeker kan niet nagaan wie de beslissing genomen heeft!

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoeker geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om die reden is dan ook vereist dat de beslissing zowel de naam als de handtekening van de attaché bevat.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

In casu wordt de naam van de attaché niet eens vermeld op de beslissing.

Dat een arrest van de RvV het volgende stelt: "er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon."

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 200 883 stelt het volgende :

"S'agissant de la première branche du moyen unique, le Conseil relève que ni la copie de la décision attaquée notifiée à la requérante, ni le formulaire de décision visa court séjour contenu au dossier administratif ne comporte de signature de [D.M.], attaché, censé avoir pris la décision attaquée en date du 29 janvier 2016. Concernant plus spécifiquement le formulaire précité, le Conseil observe que ce dernier contient uniquement un titre indiquant « Agent validant : D., M. - Attaché-Date de soumission : 09/12/2015 - Validation finale : 28/01/2016 », mais aucune signature de cet agent validant ou autre mention de son nom.

En termes de requête, la requérante relève que cette absence de signature de la personne ayant pris la décision attaquée ne permet pas de garantir l'authenticité de celle-ci. En effet, elle prétend qu'elle ne peut être certaine de l'identité de la personne ayant adopté la décision entreprise et encore moins de la compétence de cette dernière à prendre cette décision.

Partant, à l'instar de ce que déclare la requérante en termes de recours, et en l'absence de signature, le Conseil est dans l'impossibilité é de vérifier l'authenticité, et de surcroît, la compétence de l'auteur de la décision attaquée, ce qui en justifie l'annulation.

Dit is in casu het geval.

Verzoeker betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoeker.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissing genomen wordt door de bevoegde personen en dat dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissingen kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoeker dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Omwille van het gebrek aan naam/handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker merkt op dat de datum van kennisgeving eveneens niet werd opgenomen in de akte van kennisgeving. Ook dit is een ernstige tekortkoming en vormt een schending op het rechtszekerheidsbeginsel. Door de correcte datum van kennisgeving niet op te nemen in de akte van kennisgeving, is het voor verzoeker onmogelijk om de correcte beroepstermijn te bepalen. Dit zou ernstige problemen kunnen opleveren!

Verzoeker begrijpt niet waarom er überhaupt een akte van kennisgeving wordt opgesteld wanneer de datum niet wordt opgenomen. Verwerende partij gaat geheel voorbij aan de ratio van de kennisgeving die nochtans belangrijk is! Verzoeker moet in de mogelijkheid zijn om de correcte beroepstermijn te bepalen. In casu is dit niet het geval door het ontbreken van de datum van kennisgeving.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij erg onzorgvuldig te werk gaat bij het nemen van een beslissing. Dit is onaanvaardbaar!

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om deze aanvraag zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen.

Hij diende de nodige documenten in, doch hierover wordt niets gemotiveerd in de beslissing.

Dat verzoeker aan alle voorwaarden voldoet en bijgevolg een positieve beslissing diende te ontvangen.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

In de beslissing staat volgende motivering:

[...]

Verzoeker heeft geen kopie ontvangen van deze vragenlijst waardoor het nu onmogelijk is om deze motivering na te gaan. Verzoeker maakt dan ook voorbehoud voor om na het inzien van het administratief dossier alsnog een opmerking hierover op te stellen.

Verzoeker heeft in Nigeria de studies Sociologie en Anthropology aangevat en beëindigd. Over de jaren heen helpt hij verschillende ondernemingen bij de opstart. Heden is hij manager in een "start up" in medische diagnostica.

Door de opleiding in Antwerpen te volgen wenst hij deze onderneming naar een volgend level te brengen.

Het is dan ook zeer onredelijk om zonder enige motivatie te stellen dat verzoeker een andere migratiedoeleinden heeft.

Bovendien is deze beslissing een schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom het visum niet kan afgeleverd worden. Verzoeker heeft al het nodige gedaan om de nodige documenten te bezorgen voor zijn visumaanvraag.

Zijn aanvraag wordt geweigerd op basis van volgende reden:

[...]

Dit zonder enige verdere motivatie.

Dit is een grove schending van de motiveringsverplichting (wet van 29.07.1991) alsook de rechten van verdediging van verzoeker.

De beslissing dient afdoende en individueel gemotiveerd te worden en dit is geen van beide gebeurd in het dossier van verzoeker.

Er wordt verwezen naar een vragenlijst waarvan verzoeker geen kopie heeft. Hij kan dan ook niet nagaan of verweerder zich baseert op de correcte gegevens alsook dat zij hieruit de gepaste gevolgtrekkingen neemt.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Er wordt niets gemotiveerd i.v.m. zijn voorafgaande studies afgerond in Nigeria.

In het dossier van verzoeker wordt verwezen naar de vragenlijst. Er kan niet nagegaan worden of alle documenten grondig onderzocht werden.

Hierover wordt in de bestreden beslissing niets vermeld, waardoor verzoeker dient aan te nemen dat zijn dossier ook niet grondig en individueel werd onderzocht.

De beslissing van verzoeker dient afdoende gemotiveerd te worden, alsook individueel, doch verwerende partij doet dit niet. Verzoeker dient uit de motivering te kunnen afleiden waarom hij werd geweigerd, doch dit is in casu niet het geval.

Verzoeker kan zich dan ook niet neerleggen bij deze beslissing. De weigering werd genomen enkel en alleen op basis van de vragenlijst die verzoeker heeft ingevuld.

Het is dan ook zeer onzorgvuldig en getuigt van weinig respect voor het dossier van verzoeker enkel met de vragenlijst rekening te houden, waarvan verzoeker geen kopie heeft en die vaak door de Ambassade wordt ingevuld, en de rest van de documenten niet naar behoren te onderzoeken en te motiveren.

[...] Besluit

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing tot stand is gekomen omwille van een gebrekkig en onzorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissing is dan ook onaanvaardbaar en schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

*Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE beschikbare elementen in het dossier!
Dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij dit NIET heeft gedaan.
Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk is waarom de visumaanvraag geweigerd werd.
Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.
Dat de bestreden beslissing, gelet op het voorgaande de motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens en de stukken de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.
Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.
De beslissing en de reden die voor de weigering gegeven wordt, zijn dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker hebben. Dit is onredelijk.”*

2.2.1. In eerste instantie voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen naam bevat van de attaché die deze beslissing heeft genomen en deze ook niet is voorzien van een handtekening door een attaché. Het is volgens verzoeker dan ook niet mogelijk om na te gaan wie deze beslissing heeft genomen en of deze persoon hiervoor wel bevoegd was. Hierdoor is er volgens verzoeker sprake van een schending van de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vermeldt de bestreden beslissing zoals deze hem ter kennis werd gebracht, en door hem werd gevoegd bij het inleidende verzoekschrift, uitdrukkelijk dat deze beslissing is genomen door attaché M.V. Het klopt wel dat dit stuk geen handtekening van deze attaché bevat.

De Raad merkt op dat het gebrek aan ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing de rechtsgeldigheid van deze beslissing op zich nog niet aantast (cf. RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Een handtekening is namelijk geen vereiste opdat een administratieve rechtshandeling rechtsgeldig zou zijn, nu dergelijke rechtshandelingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (cf. RvS 23 september 1992, nr. 40.466). Dat de handtekening dus een vormvereiste zou zijn zonder dewelke de bestreden beslissing niet rechtsgeldig, authentiek of officieel is, zoals verzoeker meent te kunnen stellen, kan dan ook niet worden bijgetreden. Het is wel vereist dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde, voor het nemen van de beslissing bevoegde, persoon.

Zoals reeds werd gesteld, geeft de bestreden beslissing aan te zijn genomen door attaché M.V. Bijgevolg is verzoeker in staat om in het kader van het onderhavige beroep te betwisten dat deze ambtenaar daadwerkelijk de vereiste functie uitoefent of bevoegd was voor het nemen van deze beslissing. Er blijkt niet dat zijn rechten om zich te verdedigen tegen de bestreden beslissing in het gedrang zijn.

Het administratief dossier bevat verder een beslissingsformulier, aangemaakt en gevalideerd door attaché M.V. Eveneens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat attaché M.V. op 24 september 2019 de genomen weigeringsbeslissing heeft bekrachtigd met zijn handtekening. Bijgevolg blijkt uit de voorliggende stukken genoegzaam dat attaché M.V. de bestreden beslissing heeft genomen en kan onderhavige situatie onmogelijk worden gelijkgesteld met deze uit het arrest van de Raad dat verzoeker aanhaalt in zijn middel. De bestreden bestuurshandeling kan wel degelijk worden toegerekend aan een welbepaalde ambtenaar. Met zijn handtekening heeft deze zich de beslissing toegeëigend.

Aangezien er blijkens het administratief dossier voldoende elementen bestaan om te besluiten dat attaché M.V. werkelijk de eindbeslissing heeft genomen en hij niet betwist dat een attaché gemachtigd is om deze beslissing te nemen, toont verzoeker verder niet aan op welke wijze zijn belangen zouden zijn geschaad door het loutere feit dat het hem ter kennis gebrachte afschrift van de bestreden beslissing niet was voorzien van een handtekening van de steller van de akte.

Het door verzoeker aangevoerde vormgebrek kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden en hiermee wordt verder niet aangetoond dat de betreffende attaché bij het nemen van de bestreden beslissing de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou hebben miskend.

2.2.2. Verzoeker ziet nog een miskenning van het rechtszekerheidsbeginsel waar de datum van kennisgeving van de beslissing niet is opgenomen in de akte van kennisgeving. Een eventueel gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing evenwel niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat hij door het niet vermelden van de datum van kennisgeving van de beslissing is geschaad in zijn belangen. Verzoeker kan worden geacht zelf kennis te hebben van de datum waarop hij in kennis werd gesteld van deze beslissing. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker tijdig in rechte is opgekomen tegen de bestreden beslissing bij de Raad. Het gegeven dat de datum van kennisgeving niet is vermeld op de akte van kennisgeving maakt verder niet dat verweerder bij zijn inhoudelijke beoordeling van de visumaanvraag van verzoeker is afgeweken van een vaste gedragslijn. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan andermaal niet worden aangenomen.

2.2.3. Er kan verder slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoeker poneert dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in de wet, al duidt hij dit niet verder. Nog stelt hij dat hij de nodige stukken indiende, maar dat over deze stukken niets wordt gemotiveerd. Zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel mist dit betoog feitelijke grondslag. Verzoeker blijft met zijn uiteenzetting in ieder geval in gebreke met concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk zouden worden behandeld, zodat geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden aanvaard.

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Verzoeker betoogt dat zonder enige motivering wordt gesteld dat hij andere migratiedoeleinden heeft en de voorziene motivering hem op geen enkele wijze toelaat te begrijpen waarom de aanvraag is geweigerd. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag, waar in de bestreden beslissing wel degelijk kan worden gelezen waarom verweerder van mening is dat verzoeker de procedure op basis van studies wil gebruiken voor andere migratiedoeleinden. Zo motiveert verweerder dat verzoeker in de vragenlijst voor studenten gevoegd bij de visumaanvraag op de vraag naar zijn motivering voor het aanvatten van de gekozen studie in België, de vraag naar het verband tussen de reeds afgelegde studies en de voorgenomen studie in België en de vraag naar het programma van de voorgenomen studie in België enkel zeer vage, algemene en nietszeggende antwoorden gaf. Verweerder stelt dat er geen enkel concreet en gericht antwoord werd gegeven. Nog stelt verweerder dat een aantal vragen over de professionele planning voor de toekomst en het overzicht van het studieprogramma niet werden beantwoord. Verweerder stelt uit dit alles te kunnen afleiden dat verzoeker duidelijk niet is voorbereid op de aan te vatten studie in België en hij andere migratiedoeleinden heeft. Hieruit volgt dat verzoeker ook onterecht voorhoudt dat niets wordt gemotiveerd in verband met zijn voorgaande studies in Nigeria. Met name wordt gemotiveerd dat verzoeker enkel een zeer vaag, algemeen en nietszeggend antwoord kon geven op de vraag naar het verband tussen zijn voorgaande studies in Nigeria en de voorgenomen studie in België. In het licht van wat voorafgaat, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing niet op individuele wijze zou zijn gemotiveerd. Voor het overige houdt verzoeker op louter algemene wijze voor dat de voorziene motivering niet zou volstaan en niet afdoende zou zijn, zonder evenwel concreet te duiden op welke punt de voorziene motivering hem dan niet in staat stelt om te begrijpen waarom zijn aanvraag niet werd aanvaard en dit op een wijze dat hij in staat wordt gesteld zich hiertegen in rechte te kunnen verdedigen. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.5. De kritiek van verzoeker op de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker beroept zich eveneens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt dat hij geen kopie mocht ontvangen van de vragenlijst en hij hierdoor onmogelijk kan nagaan of verweerder zich steunde op correcte gegevens en of hij hieruit de gepaste gevolgen heeft getrokken. Hij maakt om deze reden voorbehoud om, na het inzien van het administratief dossier, alsnog bijkomend verweer te voeren. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat verzoeker zelf zijn visumaanvraag heeft voorbereid en ingediend waardoor mag worden aangenomen dat hij een voldoende kennis heeft van de documenten – zoals de vragenlijst – die hij hierbij voorlegde. Daarnaast kan worden aangenomen dat verzoeker intussen, eventueel via zijn advocaat, de mogelijkheid had om het administratief dossier in te zien. Dit lag zo ook ter inzage op de Raad tot op de dag voor de terechtzitting. Op de terechtzitting gaf verzoeker niet aan dat hij in dit verband nog bijkomende opmerkingen wenste te doen gelden.

Door het louter wijzen op zijn in 2008 in het land van herkomst behaalde bachelor in de Sociologie en Antropologie en op zijn voorgehouden, maar niet met een concreet bewijsstuk onderbouwde, huidige functie van manager in een “*start up*” in medische diagnostica, en het op zeer algemene wijze poneren dat hij door het volgen van de opleiding aan de Karel de Grote Hogeschool Antwerpen deze onderneming naar een volgend ‘*level*’ wil brengen, toont verzoeker niet aan dat verweerder is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij vaststelde dat verzoeker, in de door hem ingevulde vragenlijst, op de vragen naar zijn motivering voor het volgen van de studie aan de Karel de Grote Hogeschool Antwerpen, naar het verband tussen de reeds afgelegde studies en de voorgenomen studie en naar het programma van de toekomstige studie slechts zeer vage, algemene en nietszeggende antwoorden gaf en er nergens een concreet en gericht antwoord werd gegeven, alsook dat een aantal vragen omtrent de professionele planning voor de toekomst en het overzicht van het studieprogramma niet werden beantwoord. Er blijkt op basis van verzoekers uiteenzetting ook niet dat het als kennelijk onredelijk is te beschouwen om in deze omstandigheden waarin wordt vastgesteld dat hij onvoldoende concreet en precies kan antwoorden op de gestelde vragen over zijn motivatie, het verband met de eerdere studies, het programma van de voorgenomen studie en de professionele plannen voor de toekomst, te oordelen dat verzoeker niet is voorbereid op de aan te vatten studie en er concrete redenen zijn om te denken dat hij in werkelijkheid andere migratiedoelen heeft.

Verzoeker beperkt zich ten slotte ook tot een loutere bewering dat de vragenlijst voor studenten vaak wordt ingevuld door de ambassade. Hij lijkt hiermee te doen uitschijnen dat hij niet zelf de vragenlijst invulde, maar niets in de vragenlijst die door verzoeker op 21 augustus 2019 werd ondertekend wijst er op dat deze niet door hemzelf is ingevuld. Dit betoog vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat bij de beoordeling enig concreet gegeven zoals dit bleek uit een van de door hem bij de aanvraag voorgelegde stukken en dat tot een andere beoordeling had kunnen leiden, ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.7. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS